

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Asan/4/2017
Identifikačné číslo spisu: 8016200349
Dátum vydania rozhodnutia: 10.12.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8016200349.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (v konaní žalobca): Brooklyn Fiscal Management Inc. - organizačná zložka, so sídlom Jilemnického 29, 058 01 Poprad, IČO: 36 496 073, zast. Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o správnej žalobe vo veciach správneho trestania, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 24. marca 2017 č. k. 3S/15/2016-46, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. 1100902/73923/2016 zo dňa 9. marca 2016 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“) podľa § 4 ods. 3 písm. s) zákona č. 333/2011 Z.z. orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva v znení neskorších predpisov a § 74 ods. 1, 2 a 4 zák. č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 563/2009 Z.z.“) žalovaný ako odvolací orgán na základe odvolania žalobcu potvrdil rozhodnutie Colného úradu Prešov zn. 1426995/2015 zo dňa 14. septembra 2015 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“ resp. „prvostupňový orgán“) vo veci dopustenia sa colného deliktu podľa § 47 ods. 1 písm. b) zák. č. 105/2004 Z.z. o spotrebnej dani z liehu v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 105/2004 Z.z.“) a § 70 ods. 1 písm. g) zákona č. 530/2011 Z.z. o spotrebnej dani z alkoholických nápojov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č.

530/2011 Z.z.") a uloženia úhrnnej sankcie žalobcovi za správne delikty - pokuty vo výške 1.659 eura podľa § 70 ods. 2 písm. g) zák. č. 530/2011 Z.z.

Podľa § 47 ods. 1 písm. b) zákona č. 105/2004 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec správneho deliktu sa dopustí právnická osoba alebo fyzická osoba - podnikateľ, ak predá, ponúkne na predaj, skladuje alebo prepravuje spotrebiteľské balenie, ktoré nie je označené v súlade s týmto zákonom a osobitným predpisom, s výnimkou odberateľa kontrolnej známky, ak označuje spotrebiteľské balenie podľa § 10 ods. 39 až 41.

Podľa § 2 vyhlášky č. 206/2004 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec kontrolná známka sa na spotrebiteľské balenie liehu nalepí lícnou stranou nahor cez uzáver spotrebiteľského balenia liehu alebo cez miesto určené na otvorenie tak, aby sa pri otvorení spotrebiteľského balenia liehu kontrolná známka pretrhla.

Podľa § 70 ods. 1 písm. g) zákona č. 530/2011 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec správneho deliktu sa dopustí právnická osoba alebo fyzická osoba - podnikateľ, ak nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja u nej zisteného, ktorý sa u nej nachádza alebo ktorý sa u nej nachádzal, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s alkoholickým nápojom ako s vlastným.

Podľa § 70 ods. 1 písm. g) zákona č. 530/2011 Z.z. v cit. znení colný úrad uloží pokutu vo výške 50 % dane pripadajúcej na množstvo zisteného alkoholického nápoja, za správny delikt podľa odseku 1 písm. g), najmenej však 331 Eur pri alkoholickom nápoji, ktorým je pivo a víno, alebo najmenej 1 659 Eur pri alkoholickom nápoji, ktorým je lieh, a takýto alkoholický nápoj zabezpečí.

2. Prvostupňové rozhodnutie bolo vydané na základe daňového dozoru vykonaného dňa 17.12.2013 v čase o 11:45 hod. v prevádzkarni žalobcu nachádzajúcej sa na adrese Sobotské námestie 1746/42, Poprad, z ktorého bola prvostupňovým orgánom spísaná zápisnica o miestnom zisťovaní zn. 1096291/1/605444/2013 z 17.12.2013 (ďalej len „zápisnica o miestnom zisťovaní“). Zo zápisnice o miestnom zisťovaní vyplýva, že v čase výkonu miestneho zisťovania bola prevádzka otvorená a bol v nej prítomný pán S. Š., ktorého žalobca splnomocnil na výkon všetkých úkonov v jeho mene (ďalej na účely rozsudku len „splnomocnenec žalobcu“ resp. „splnomocnenec sťažovateľa“). Prvostupňový orgán skontroloval všetky predajné a skladové priestory prevádzkarne. V predajných priestoroch sa nachádzal stôl, ktorý slúžil ako predajný pult. Za predajným pultom boli police, v ktorých sa v kartónových škatuliach nachádzali spotrebiteľské balenia liehu:

- s obchodným názvom „HRUŠKOVICA WILLAMS“ o objeme 0,1 l, objemová koncentrácia liehu 42% bez prideleného EAN kódu, neoznačené žiadnymi kontrolnými značkami v počte 18 kusov,
- s obchodným názvom „MARHUĽOVICA BERGERON“ o objeme 0,1 l, objemová koncentrácia liehu 42% bez prideleného EAN kódu, neoznačené žiadnymi kontrolnými značkami v počte 18 kusov,
- s obchodným názvom „PIVOVICA ATEC“ o objeme 0,1 l, objemová koncentrácia liehu 42% bez prideleného EAN kódu, neoznačené žiadnymi kontrolnými značkami v počte 18 kusov,
- s obchodným názvom „RAŽOVICA“ o objeme 0,1 l, objemová koncentrácia liehu 42% bez prideleného EAN kódu, neoznačené žiadnymi kontrolnými značkami v počte 18 kusov,
- s obchodným názvom „SLIVOVICA BYSTRI“ o objeme 0,1 l, objemová koncentrácia liehu 42% bez prideleného EAN kódu, neoznačené žiadnymi kontrolnými značkami v počte 18 kusov,

ktoré boli označené etiketami s vyššie uvedenými obchodnými názvami, údajmi a s označením „ZIZAK“. Splnomocnenec žalobcu nevedel k spotrebiteľským baleniam liehu v celkovom počte 90 kusov preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia v súlade so zákonom č. 530/2011 Z.z., a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladal s liehom ako s vlastným a v súvislosti s tým sa vyjadril, že si tento tovar zakúpil pre vlastnú potrebu vo fľaštičkách bez etikety a vlastné etikety „ZIZAK“ si nalepil sám.

3. Prvostupňový orgán zistil v predajných priestoroch za policami, ktoré boli umiestnené za predajným pultom, spotrebiteľské balenia liehu:

- s obchodným názvom „RON MULATA de CUBA PALMA SUPERIOR“ o objeme 0,5 l, objemová koncentrácia liehu 38%, s EAN kódom 8500000658697, označené českou kontrolnou značkou s číslom 4080 17H 1 BD v počte 1 kus,
- s obchodným názvom „RON MULATA de CUBA ANEJO BLANCO“ o objeme 0,7 l, objemová koncentrácia liehu 38%, s EAN kódom 8500000655931, označené českou kontrolnou značkou s číslom

408022D1CD v počte 1 kus,

- s obchodným názvom "RON MULATA de CUBA SILVER DRY" o objeme 0,7 l, objemová koncentrácia liehu 40%, s EAN kódom 8500000654705, označené českou kontrolnou známkou s číslom 408023GoCD v počte 1 kus,

ktoré sa podľa ustanovenia § 10 ods. 7 zákona č. 105/2004 Z. z. na základe toho považujú za neoznačené, a ku ktorým nevedel daňový subjekt preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia v súlade so zákonom č. 530/2011 Z. z.

Predmetné spotrebiteľské balenia liehu v celkovom množstve 93 kusov boli zabezpečené rozhodnutím prvostupňového orgánu č. 1096292/1/291385/2014 zo dňa 25.06.2014, ktoré bolo žalovaným potvrdené.

4. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí po preskúmaní objektívne zisteného skutkového stavu veci, s prihliadnutím na všetko, čo vyšlo v daňovom konaní najavo, dospel k záveru, že žalobca v oboch prípadoch naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu v zmysle § 47 ods. 1 písm. b) zák. č. 105/2004 Z.z. tým, že skladoval spotrebiteľské balenia, ktoré neboli označené v súlade so zákonom č. 105/2004 Z.z. a v súlade s osobitným predpisom - vyhláškou Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 206/2004 Z.z., ktorou sa uvádzajú podrobnosti o vyhotovení kontrolných známk na označovanie spotrebiteľského balenia liehu a grafických prvkoch na kontrolnej známke (ďalej len „vyhláška č. 206/2004 Z.z.") a skutkovú podstatu správneho deliktu v zmysle § 70 ods. 1 písm. g) zák. č. 530/2011 Z.z. na základe toho, že nevedel preukázať v súlade so zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja (spotrebiteľských balení liehu) zaisteného dňa 17.12.2013 vo svojej prevádzke nachádzajúcej sa na adrese Sobotské námestie 1746/42, Poprad.

V napadnutom rozhodnutí žalovaný dospel k právnomu záveru, že prvostupňové rozhodnutie bolo vydané v súlade s právnymi predpismi.

II.

Konanie na správnom súde

A)

5. Žalobou podanou na Krajský súd v Prešove (ďalej len „správny súd") 10.05.2016 sa žalobca domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie z dôvodu, že rozhodnutie správneho orgánu trpí vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu, vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov.

Žalobca v prvom rade namietal, že spotrebiteľské balenia liehu sa v čase kontroly nenachádzali v prevádzkových priestoroch žalobcu, ale v iných priestoroch slúžiacich na bývanie a taktiež namietal, že nebol vlastníkom spotrebiteľských balení liehu. Ako nevlastník spotrebiteľských balení liehu, nachádzajúcich sa v iných ako prevádzkových priestoroch žalobcu, preto objektívne nemohol preukázať pôvod a spôsob nadobudnutia spotrebiteľských balení liehu.

B)

6. Správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vypočul zástupcov účastníkov konania, oboznámil sa s obsahom spisu a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

7. Správny súd úvodom zdôraznil, že v prípade správnych deliktov podľa zák. č. 105/2004 Z.z., resp. zák. č. 530/2011 Z.z. ide o objektívnu zodpovednosť, pre naplnenie ich skutkových podstát sa nevyžaduje zavinenie. Postačuje konanie, ktoré má znaky skutku opísaného v zákone, toto konanie je subjektu preukázané, pričom colný úrad ďalej neskúma subjektívnu stránku konania, keďže to nie je znakom správneho deliktu podľa zákona. Zodpovednosť je založená na objektívnom princípe, teda bez ohľadu na zavinenie konajúceho subjektu (úmyselné alebo nedbanlivostné), bez možnosti zbavenia sa zodpovednosti.

8. V danom prípade bolo aj podľa názoru správneho súdu správcom dane nepochybne preukázané, že spotrebiteľské balenia liehu sa nachádzali v predajných a skladových priestoroch prevádzky žalobcu, čo

vyplýva zo zápisnice o miestnom zisťovaní (str. 3 ods. 3,5 zápisnice). Túto skutočnosť potvrdil aj S. Š., ktorého žalobca splnomocnil na všetky úkony v jeho mene, ktorý po oboznámení sa s obsahom zápisnice na znak toho, že údaje v nej sú pravdivé, správne a úplné, túto bez akýchkoľvek námietok a pripomienok podpísal. Počas miestneho zisťovania ani v priebehu prvostupňového konania žalobca túto skutočnosť nenamietal a neunesol ani dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniam uvedeným až v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, lebo nepredložil originál nájomnej zmluvy z 14.12.2009 a účtovné doklady a doklady o úhrade nájmu za rok 2010. Táto skutočnosť naopak potvrdzuje snahu žalobcu dodatočnými tvrdeniami a inými než relevantnými dôkazmi vyhnúť sa zodpovednosti za správny delikt.

9. Podľa správneho súdu žalobca nepreukázal ani pôvod alebo spôsob nadobudnutia spotrebiteľských balení liehu, ktoré boli v jeho predajných a skladových priestoroch zistené. Ak namietal, že tieto spotrebiteľské balenia liehu neboli jeho vlastníctvom a poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽf/9/2010, správny súd zdôraznil, že § 70 ods. 1 písm. g) zákona č. 530/2011 Z.z. upravuje, že správneho deliktu sa dopustí právnická osoba alebo fyzická osoba podnikateľ, ak nevie preukázať v súlade so zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja u nej zisteného, bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s alkoholickým nápojom ako s vlastným.

10. Zistenie spotrebiteľských balení liehu u žalobcu bolo podľa správneho súdu nepochybne preukázané a vychádzajúc z objektívnej zodpovednosti za tento správny delikt, pri rozpornom tvrdení kto je vlastníkom spotrebiteľských balení liehu, bola naplnená skutková podstata uvedeného správneho deliktu, t. j. bez ohľadu na to, či žalobca nakladal s alkoholickým nápojom ako s vlastným. Tento záver potvrdzuje aj zápisnica o podaní vysvetlenia č. 1354622/2015 z 31.08.2015, pričom pri spísaní predmetnej zápisnice konateľ žalobcu - W.. M. Ž. nemal žiadne návrhy, alebo námietky smerujúce proti obsahu zápisnice, túto riadne podpísal na znak súhlasu ako zápisnicu, ktorej údaje sú pravdivé, správne a úplné a k výpovedi nebol donútený.

11. Správny súd považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného za jasné, zrozumiteľné, vydané v medziach logickej správnej úvahy. Skutkový stav bol dostatočne zistený a následne aj správne právne posúdený. Z uvedených dôvodov správny súd podľa § 190 S.s.p. žalobu ako nedôvodnú zamietol.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti / stanoviská

A)

12. Rozsudok krajského súdu napadol žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) kasačnou sťažnosťou z 23.05.2017 (č. I. 58), v ktorom uviedol nasledovné dôvody kasačnej sťažnosti:

- krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.),
- krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.),
- krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.).

13. Nesprávne právne posúdenie predmetnej veci podľa sťažovateľa spočíva v tom, že správny súd označil sťažovateľa za osobu objektívne zodpovednú za nájdené spotrebiteľské balenie liehu, pričom v predmetnej veci bolo konštatované naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 70 ods. 1 písm. g) zákona č. 530/2011 Z. z., aj keď nebolo preukázané, že alkoholický nápoj sa zistil v prevádzkových priestoroch sťažovateľa, a teda v predmetnej veci nebolo možné aplikovať skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 70 ods. 1 písm. g) zákona č. 530/2011 Z. z.

14. Podľa sťažovateľa je zrejmé, že nakoľko sa spotrebiteľské balenia liehu preukázateľne nenašli v prevádzkových priestoroch žalobcu, nebola naplnená podmienka v zmysle vyššie citovaného ustanovenia, že alkoholický nápoj bol zistený u osoby sťažovateľa, a teda v predmetnej veci sa správne

nemali aplikovať ustanovenia zaťažujúce sťažovateľa objektívnou zodpovednosťou za nájdené spotrebiteľské balenia liehu. Sťažovateľ preto tvrdil, že nie je v predmetnej veci osobou zodpovednou za správny delikt podľa vyššie citovaného ustanovenia § 70 ods. 1 písm. g) zák. č. 530/2011 Z. z. Mal za to, že sa správny súd nevysporiadal ani s tým, že podľa obsahu administratívneho spisu sa k spotrebiteľským baleniam liehu prihlásili dve fyzické osoby odlišné od žalobcu, ktoré neboli podnikateľmi, pričom skutkovú podstatu § 70 ods. 1 písm. g) zák. č. 530/2011 Z. z. je možné aplikovať výlučne na právnickú osobu alebo fyzickú osobu - podnikateľa. Správny súd sa nezaoberal a nevyhodnotil tieto námietky sťažovateľa a nijakým spôsobom neskúmal právne vzťahy, ktoré sa viažu k týmto neoznačeným spotrebiteľským baleniam liehu.

15. Ďalej sťažovateľ uviedol, že nakoľko v predmetnej veci nebolo preukázané, že alkoholický nápoj bol zistený u osoby sťažovateľa, nemohlo dôjsť ani k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 47 ods. 1 písm. b) zák. č. 105/2004 Z. z., a teda aplikácia predmetného ustanovenia a konštatovanie naplnenia skutkovej podstaty správneho deliktu v zmysle § 47 ods. 1 písm. b) zákona č. 105/2004 Z. z. spočíva taktiež v nesprávnom právnom posúdení veci prameniacom v nedostatočnom zistení skutkového stavu.

16. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu sťažovateľ odôvodnil odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/9/2010, v ktorom súd vyslovil právny názor, že slovné spojenie „zistenie predmetu spotrebnej dane, ktorý sa nachádza alebo nachádzal u právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ak táto právnická osoba alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia predmetu spotrebnej dane v súlade s týmto zákonom“, ktoré je obsiahnuté v zákonoch o spotrebných daniach, je potrebné vykladať v tom zmysle, že je predovšetkým potrebné skúmať vlastníctvo k predmetu spotrebnej dane a až keď nie je možné bez akýchkoľvek pochybností zistenie vlastníka, prichádza do úvahy zodpovednosť zo strany subjektu, u ktorého sa predmet spotrebnej dane nachádzal, ak tento subjekt nevie preukázať jeho pôvod alebo spôsob nadobudnutia, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladal s predmetom spotrebnej dane ako s vlastným.

17. Sťažovateľ je toho názoru, že žalovaný a ani správny súd jednoznačne a hodnoverne nepreukázali, že spotrebné balenia liehu nájdené v miestnosti opísanej v zápisnici o miestnom zisťovaní, boli skutočne nájdené v prevádzkových priestoroch žalobcu. O pochybnostiach na strane žalovaného svedčí predovšetkým neurčitá zápisnica o miestnom zisťovaní, ktorá podrobne nevymedzila, v ktorých priestoroch meštianskeho domu na adrese Sobotské námestie 1746/42, Poprad, sa našli spotrebné balenia liehu. Sťažovateľ považuje za rozporuplné aj samotné tvrdenie colníkov uvedené v ich písomnom vyjadrení. Sťažovateľ svoje tvrdenie o vymedzených priestoroch prevádzky podložil jednotlivými nájomnými zmluvami, účtovnou knihou, rozhodnutím úradu verejného zdravotníctva, ako aj náčrtom podrobne opisujúcim pôdorys miestností a vyznačením prevádzkových miestností žalobca a miestnosti, v ktorej boli nájdené spotrebné balenia liehu.

18. V tejto súvislosti sťažovateľ zdôraznil, že správny súd nesprávnym procesným postupom, kedy nevykonal dôkaz predložený na pojednávaní (náčrt pôdorysu miestností s vyznačením prevádzkových miestností sťažovateľa), znemožnil strane konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Správny súd tento dôkaz ani nezohľadnil v odôvodnení svojho rozhodnutia.

19. Sťažovateľ ďalej v súvislosti so záverom žalovaného a správneho súdu, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno spočívajúce v nepreukázaní pôvodu a spôsobu nadobudnutia alkoholického nápoja u neho zisteného, poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2010, sp. zn. 6 Cdo 81/2010, v ktorom súd konštatoval, že v zmysle negatívnej dôkaznej teórie je potrebné rešpektovať pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Od nikoho totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Pokiaľ teda sťažovateľ nebol nájomcom kontrolovaných miestností, kde sa našli spotrebné balenia liehu, nebolo možné od neho požadovať, aby preukázal, kto je vlastníkom/nájomcom priestoru, resp. že on nie je tým vlastníkom inak ako len predložením platných nájomných zmlúv, ktoré túto skutočnosť vylučujú.

20. Správny súd podľa sťažovateľa rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci aj tým, že sa nezaoberal a nevyhodnotil skutočnosti namietané sťažovateľom, kedy žalovaný nelogicky požadoval od sťažovateľa ako dôkaz na preukázanie užívania priestorov prevádzky originál už neplatnej nájomnej zmluvy, nakoľko v čase od jej podpisu došlo k uzatvoreniu novej nájomnej zmluvy medzi sťažovateľom a pôvodným prenajímateľom. Žalovaný túto skutočnosť vyhodnotil ako neunesenie dôkazného bremena na strane sťažovateľa, napriek skutočnosti, že z predložených listín (nájomná zmluva z roku 2011 a účtovná kniha z roku 2011), ktoré boli v originálnom prevedení, boli platné, bolo možné určito a zrozumiteľne zistiť, že žalobca užíval len vymedzený okruh priestorov meštianskeho domu ako prevádzkový priestor a riadne za to prenajímateľov hradil nájom.

V tejto súvislosti sťažovateľ zdôraznil, že prvostupňový orgán a žalovaný mali pri vyhodnocovaní dôkazov a tvrdení skutočností vychádzať zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, zásady objektívnej (materiálnej) pravdy a princípu výkladu rozporov v prospech daňového subjektu.

21. Podľa názoru sťažovateľa správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci aj tým, že sa nezaoberal a nevyhodnotil žalobnú námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, a teda je aj z tohto dôvodu nezákonné, nakoľko pri ukladaní pokuty vyhodnotil ako priťažujúcu okolnosť skutočnosť, že žalobca je držiteľom oprávnenie na distribúciu spotrebných balení liehu v daňovom voľnom obehu, avšak v rozhodnutí poukázal na ustanovenie § 54 ods. 7 písm. c) zákona č. 530/2011 Z.z., ktoré pojednáva o povinnostiach držiteľa povolenia na predaj spotrebných balení liehu v daňovom voľnom obehu a nie o povinnostiach držiteľa oprávnenia na distribúciu spotrebných balení liehu v daňovom voľnom obehu.

22. Sťažovateľ má za to, že vydaný rozsudok správneho súdu je porušením ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaných základných princípov (zásad) materiálneho právneho štátu, najmä princípu materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonnosti vrátane princípov riadneho a spravodlivého procesu, princípu právnej istoty, a princípu predvídateľnosti práva vrátane predvídateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci, ako aj princípu ochrany legitímnych očakávaní.

23. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol rozsudok správneho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, eventuálne zmeniť rozsudok správneho súdu tak, že napadnuté a prvostupňové rozhodnutie zruší a vec vráti prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie.

B)

24. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti z 06.12.2016 žalovaný zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach vo veci a odkázal na konštatované skutkové závery a právny stav uvedené v napadnutom a prvostupňovom rozhodnutí. Skutkové a právne okolnosti daného prípadu uvádzané sťažovateľom v kasačnej sťažnosti predstavujú opakované tvrdenia, ku ktorým sa žalovaný podrobne vyjadroval.

25. Žalovaný má za to, že správny súd sa vo svojom rozsudku vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami uvádzanými v žalobe, svoje rozhodnutie riadne zdôvodnil a rozsudok, ako aj postup súdu spĺňa všetky náležitosti, ktoré sú vyžadované Správnym súdnym poriadkom. Preto žalovaný navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu zamietol.

IV.

Právne názory kasačného súdu

26. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „Najvyšší súd“) konajúci ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 ods. 2 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačnú sťažnosť je v zmysle § 461 S.s.p. potrebné zamietnuť, nakoľko po jej preskúmaní kasačný súd na základe nižšie uvedených právnych názorov dospel k záveru, že je nedôvodná.

Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia

bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli súdu ako aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 10. decembra 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

27. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 S.s.p. prieskum prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu vytýkaných nedostatkov konania správneho súdu a napadnutého rozsudku v rozsahu sťažnostných bodov.

28. V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok správneho súdu, ktorým bola správna žaloba vo veciach správneho trestania zamietnutá. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti ako jeden z najzávažnejších sťažnostných bodov namietal nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom, keď bol označený za osobu objektívne zodpovednú za nájdené spotrebiteľské balenia liehu aj napriek tomu, že nebolo podľa jeho názoru preukázané, že sa alkoholický nápoj zistil v jeho prevádzkových priestoroch, nebolo skúmané ani jeho vlastníctvo k tomuto tovaru a správny súd ani nevyhodnotil námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe videl v neaplikovaní rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 5Sžf/9/2010, ktorý sa týka skúmania vlastníctva predmetu spotrebnej dane. Tieto sťažnostné body vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodné, a to s poukazom na nasledovné.

29. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že prvostupňovým rozhodnutím bol sťažovateľ uznaný za osobu zodpovednú z dopustenia sa správnych deliktov podľa § 47 ods. 1 písm. b) zák. č. 105/2004 Z.z. a podľa § 70 ods. 1 písm. g) zák. č. 530/2011 Z.z., za čo mu bola uložená úhrnná sankcia vo výške 1.659 eur. Podkladom pre vydanie rozhodnutia bol vykonaný daňový dozor dňa 17.12.2013 na adrese Sobotské námestie 1746/42, Poprad, ktorá je adresou prevádzkarne sťažovateľa. Pri miestnom zisťovaní bolo nájdených 93 kusov spotrebiteľských balení liehu, ktoré neboli označené v súlade s § 10 zák. č. 105/2004 Z.z. a ktorých pôvod alebo spôsob nadobudnutia predmetného liehu v súlade so zák. č. 530/2011 Z.z. nebol preukázaný.

30. Podľa zápisnice o miestnom zisťovaní boli skontrolované všetky predajné a skladové priestory prevádzky, pričom v predajných priestoroch sa nachádzal stôl, ktorý slúžil ako predajný pult. Za predajným pultom boli police, v ktorých sa v kartónových škatuliach nachádzali spotrebiteľské balenia liehu, konkrétne 90 kusov, ktorých pôvod alebo spôsob nadobudnutia v súlade so zák. č. 530/2011 Z.z. nevedel splnomocnenec sťažovateľa preukázať. Splnomocnenec sťažovateľa uviedol, že si ich zakúpil pre vlastnú spotrebu vo fľaštičkách bez etikety a vlastné etikety si nalepil sám. Pri kontrole ďalších prevádzkových priestorov v predajných priestoroch za policami boli zistené ďalšie spotrebiteľské balenia liehu, konkrétne 3 kusy, ktoré sa podľa ustanovenia § 10 ods. 7 zák. č. 105/2004 Z.z. považujú za neoznačené. Skladové priestory tvoril jeden stavebne oddelený priestor, v ktorom boli skladované spotrebiteľské balenia liehu.

V prevádzkových priestoroch sa okrem vyššie uvedených spotrebiteľských balení liehov v počte 93 kusov nachádzali aj iné spotrebiteľské balenia liehu (Zizak liehovina s príchuťou piva) v počte 29 kusov, ktorých pôvod a spôsob nadobudnutia bol sťažovateľom preukázaný predloženou faktúrou.

31. Splnomocnenec sťažovateľa, ktorý bol pri miestnom zisťovaní prítomný, počas miestneho zisťovania ani na ústnom pojednávaní konanom dňa 22.12.2013 za účelom podania vysvetlenia k skutočnostiam týkajúcich sa miestneho zisťovania nespochybnil, že by boli kontrolované iné ako prevádzkové priestory sťažovateľa. Túto skutočnosť nenamietal ani sťažovateľ pri podaní vysvetlenia dňa 31.08.2015 vo veci podozrenia z porušenia ustanovení zák. č. 105/2004 Z.z. a zák. č. 530/2011 Z.z. Túto skutočnosť sťažovateľ namietal prvýkrát až v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu, pričom žalovaný sa s ňou v napadnutom rozhodnutí vysporiadal. Skutočnosť, že boli kontrolované len prevádzkové priestory sťažovateľa potvrdili aj vyjadrenia pracovníkov colného úradu vykonávajúcich miestne zisťovanie, z ktorých obsahu vyplynulo, že boli kontrolované predajná miestnosť aj so skladom spotrebiteľských balení liehu, ktoré sa nachádzali na prízemí až za schodišťom, približne v strede objektu. Z vyjadrení ďalej vyplýva, že v predajnej miestnosti sa nachádzali stôl slúžiaci ako predajný pult, registračná pokladnica, police, paleta s kečupom, rôzne porozhadzované veci a v sklade

spotrebiteľských balení liehu sa nachádzali len skladové regále so spotrebiteľskými baleniami liehu, malý stolík a stolička. Spotrebiteľské balenie liehu, ktoré nebolo označené slovenskou kontrolnou známkou, bolo nájdené v predajnej miestnosti vedľa skladu spotrebiteľských balení liehu uprostred objektu na prízemí, do ktorej boli pracovníci colného úradu privedení splnomocnencom sťažovateľa a ktorú on sám označil ako predajnú miestnosť sťažovateľa, nakoľko tvorila jeden spoločný priestor so skladištom spotrebiteľského balenia liehu. Tento priestor sa nachádzal až za schodišťom. Miestne zisťovanie bolo obmedzené len na predajnú miestnosť spojenú so skladištom spotrebiteľských balení liehu (prevádzkové priestory) uprostred objektu na prízemí až za schodišťom a v tomto priestore sa zdržiavali počas celého miestneho zisťovania.

Zápisnica o miestnom zisťovaní spolu s vyjadreniami pracovníkov podľa názoru kasačného súdu dostatočne ozrejmuje, kde bolo miestne zisťovanie vykonané a kasačný súd sa nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa, že si navzájom odporujú.

32. Kasačný súd navyše dodáva, že pracovníci správneho orgánu ako osoby vykonávajúce miestne zisťovanie nemali dôvod predpokladať, že by pri výkone daňového dohľadu nemalo ísť o prevádzkové priestory sťažovateľa, nakoľko tieto boli označené nielen na vchodových dverách, ale za prevádzkové priestory sťažovateľa boli označené aj splnomocnencom sťažovateľa, ktorý bol pri miestnom zisťovaní po celý čas prítomný.

33. Kasačný súd sa teda zhoduje s názorom správneho súdu, podľa ktorého bolo preukázané, že spotrebiteľské balenia liehu sa nachádzali v predajných a skladových priestoroch prevádzky, teda v prevádzkových priestoroch sťažovateľa, čo vyplýva z obsahu administratívneho spisu.

34. Táto skutočnosť nebola spochybnená ani následnými vyjadreniami sťažovateľa o nedôveryhodnosti splnomocnenca ani ďalšími dôkazmi predloženými sťažovateľom, ako nájomnými zmluvami, účtovnou knihou, rozhodnutím úradu verejného zdravotníctva, atď. Tieto preukazujú len, že sa v budove na adrese Sobotské námestie 1746/42, Poprad okrem prevádzkarne sťažovateľa nachádzajú aj priestory, napr. byty, ktoré neslúžili ako prevádzkové priestory sťažovateľa. To však nespochybňuje vyššie uvedený záver, že spotrebiteľské balenia liehu boli nájdené výlučne v prevádzkových priestoroch sťažovateľa.

35. Sťažovateľ videl pochybenie správneho súdu aj v tom, že sa nevysporiadal so skutočnosťou, že sa k vlastníctvu predmetného liehu prihlásili dve fyzické osoby a neskúmal právne vzťahy, ktoré sa viažu k týmto neoznačeným spotrebným baleniam liehu. Mal za to, že skutkovú podstatu § 70 ods. 1 písm. g) zák. č. 530/2011 Z.z. je množné aplikovať výlučne na právnickú osobu alebo fyzickú osobu podnikateľa. Ďalej uviedol, že nemohlo dôjsť ani k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 47 ods. 1 písm. b) zák. č. 105/2004 Z.z., keďže nebolo preukázané, že spotrebiteľské balenia boli zistené u sťažovateľa. V súvislosti s povinnosťou skúmania vlastníctva spotrebiteľských balení liehu sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 5Sžf/9/2010 a namietal ďalší kasačný dôvod, a to odklon o ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

36. Vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho súdu zo dňa 26. októbra 2010 sp. zn. 5Sžf/9/2010 kasačný súd uvádza, že v označenej veci bol odlišný skutkový stav, keď k vlastníctvu minerálneho oleja (ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia nevedel účastník preukázať) sa prihlásil žalobca ako fyzická osoba, ktorá bola zároveň konateľom právnickej osoby, u ktorej sa minerálny olej nachádzal a na tomto tvrdení zotrval aj v priebehu konania o zaistení oleja a následne aj v priebehu konania o prepadnutí oleja. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí konštatoval, že „hypotéza ustanovenia § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 98/2004 Z. z. vymedzuje viaceré skutočnosti, s ktorými je spojený vznik daňovej povinnosti (dispozícia právnej normy). Hypotéza uvedenej normy stanovuje tieto podmienky: 1) zistenie minerálneho oleja príslušným colným orgánom, 2) minerálny olej sa nachádza alebo nachádzal u právnickej alebo fyzickej osoby 3) táto právnická alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia minerálneho oleja v súlade s týmto zákonom, 4) nie je právne významné či táto právnická alebo fyzická osoba nakladá alebo nakladala s minerálnym olejom ako s vlastným.

Žalobca bol konateľom spoločnosti M. s. r. o., preto podľa ustanovenia § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka mal právo konať za túto spoločnosť. Ako konateľ spoločnosti a súčasne aj ako fyzická osoba

P. potvrdil, že i keď sa minerálny olej nachádza v prevádzke spoločnosti, je tomu tak v súlade s vlastníckym právom P. (fyzickej osoby - žalobcu) k tomuto oleju, pričom k prevodu vlastníckeho práva minerálneho oleja na jeho osobu došlo na základe kúpnej zmluvy od neznámej osoby.

V prejednávanej veci žalobca potvrdil, že je vlastníkom veci - minerálneho oleja. Keďže mal faktickú moc nad týmto minerálnym olejom, s jeho súhlasom bol premiestnený a nachádzal sa v prevádzke spoločnosti, a preto pri posudzovaní splnenia druhej podmienky hypotézy možno mať za, akoby sa minerálny olej nachádzal u neho."

37. Aplikácia tohto rozhodnutia na skutkový stav v posudzovanej veci nie je možná, nakoľko aj keď Najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí konštatoval, že v danom prípade je pre zodpovednosť za porušenie daňových predpisov nutné skúmať vlastníctvo tovaru, išlo o špecifickú situáciu, keď sa k vlastníctvu prihlásila osoba konateľa dotknutej spoločnosti, pričom tovar sa nachádzal v priestoroch, ktoré patria spoločnosti a táto osoba mala možnosť disponovať minerálnym olejom ako fyzická osoba vo svojom mene, ako aj mene osoby právnickej. Zároveň toto vlastníctvo minerálneho oleja nebolo inou osobou spochybnené, ako to bolo v prípade sťažovateľa, kde sa najprv k vlastníctvu prihlásil splnomocnenec sťažovateľa, následne W. J. Ž.. Zároveň je nutné si všimnúť rozdielnosť v zodpovednosti podľa zákona č. 98/2004 Z.z. - keď daňová povinnosť vzniká právnickej osobe a fyzickej osobe, u ktorej bol minerálny olej nájdený, zatiaľ čo pri vyvedení zodpovednosti za správny delikt podľa zák. č. 105/2004 Z.z. a 530/2011 Z.z. je to len právnická osoba a len fyzická osoba - podnikateľ. Kasačný súd preto nepovažuje námietku týkajúcu sa odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe za dôvodnú.

38. K námietke týkajúcej sa neunesenia dôkazného bremena a nadmerného zaťažovania sťažovateľa pri dokazovaní kasačný súd v prvom rade pripomína, že v daňovom konaní resp. colnom konaní je to daňový subjekt, teda sťažovateľ, na ktorom spočíva dôkazné bremeno na preukázanie nadobudnutia spotrebiteľských balení liehu v súlade so zákonom. Zo znenia ustanovenia § 70 ods. 1 písm. g) zák. č. 530/2011 Z.z. vyplýva, že správneho deliktu sa dopustí právnická osoba alebo fyzická osoba - podnikateľ, ak nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia alkoholického nápoja u nej zisteného, ktorý sa u nej nachádza alebo nachádzal, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s alkoholickým nápojom ako s vlastným. Rozhodujúcou skutočnosťou pre vyvedenie zodpovednosti za colný delikt teda je zistenie alkoholického nápoja, ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia nevie preukázať táto osoba, v danom prípade sťažovateľ, a to bez ohľadu na to, či nakladal s alkoholickým nápojom ako vlastným. Porušením zákona je objektívne zistenie alkoholických nápojov, ktoré nemusia byť zároveň vlastníctvom tejto osoby. Rovnako je to aj v prípade porušenia ustanovenia § 47 ods. 1 písm. b) zák. č. 105/2004 Z.z., keď správneho deliktu sa dopustí právnická osoba alebo fyzická osoba - podnikateľ, ak skladuje spotrebiteľské balenie, ktoré nie je označené v súlade s týmto zákonom a osobitným predpisom (vyhláška č. 206/2004 Z.z.).

39. Podľa názoru kasačného súdu nebolo pochybením správneho súdu a ani prvostupňového orgánu resp. žalovaného, keď nepovažovali vlastníctvo spotrebiteľských balení liehu pre vyvedenie zodpovednosti za porušenie správnych deliktov za rozhodujúce, a to aj za situácie, keď sa k vlastníctvu spotrebiteľských balení liehu prihlásili dve osoby (najprv splnomocnenec sťažovateľa, následne W. J. Ž.), ktorých vlastníctvo bolo následne spochybňované (doloženým elektronickým čestným prehlásením z 10.03.2014 napísaným v mene splnomocnenca sťažovateľa).

40. Ak chýba hodnoverný dôkaz o nadobudnutí spotrebiteľských balení liehu, ako aj o ich označení v súlade so zákonom, ako tomu bolo v prejednanom prípade, je za správny delikt zodpovedná osoba, u ktorej boli spotrebiteľské balenia liehu zistené, teda sťažovateľ. Daňové resp. colné konanie je postavené na objektívnej zodpovednosti za zistenie spotrebiteľských balení liehu, ktorých pôvod a spôsob nadobudnutia nevie fyzická osoba - podnikateľ alebo právnická osoba, u ktorej bol alkoholický nápoj zistený, preukázať.

41. Kasačný súd zároveň považuje za potrebné poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. decembra 2016, sp. zn. 1Sžf/71/2015, R 39/2017, v zmysle ktorého:

„I. Z vôle zákonodarcu vložennej do obsahu daňových predpisov nepochybne vyplýva, že celý systém daňového trestania za správne delikty je postavený na princípe objektívnej zodpovednosti, teda

zdôrazňuje zodpovednosť za výsledok. Otázka zavinenia, ktorá sa rieši najmä v priestupkovom konaní, je v tejto súvislosti irelevantná, nakoľko v konaní o colných deliktoch sa preukazuje len porušenie právnej povinnosti.

II. K zániku resp. redukcii zodpovednosti za colný delikt a následnému upusteniu od uloženia zodpovedajúcej sankcie by mohlo dôjsť len za existencie liberačných dôvodov stanovených priamo v zákone, podľa ktorého sa potrestanie uskutočňuje."

42. Najvyšší súd sa preto stotožňuje s názorom správneho súdu, že sťažovateľ zodpovedá za existujúci stav - zistenie spotrebiteľských balení liehu u sťažovateľa a vychádzajúc z objektívnej zodpovednosti za správne delikty (pri rozpornom tvrdení kto je vlastníkom alkoholického nápoja) zodpovedá sťažovateľ za vzniknutý stav v jeho prevádzke objektívne, zo zákona, a to bez ohľadu na okolnosti prípadu a na jeho subjektívny vzťah k veci.

43. Uvedené potvrdzuje aj zápisnica o podaní vysvetlenia z 31.08.2015, keď sťažovateľ na otázku správcu dane potvrdil, že nevie predložiť listinné dôkazy preukazujúce spôsob nadobudnutia zisteného alkoholického nápoja dňa 17.12.2013 v prevádzkarni na adrese Sobotské námestie 1746/42, 058 01 a že si je podľa zákona vedomý objektívnej zodpovednosti za protiprávny stav.

44. Sťažovateľ v prípade zistených spotrebiteľských balení liehu nepreukázal vierohodnými a overiteľnými dôkazmi pôvod alebo spôsob nadobudnutia predmetných spotrebiteľských balení liehu, ani to, že nezodpovedá za skladovanie neoznačených spotrebiteľských balení liehu (či už z dôvodu, že nie je ich vlastníkom alebo z dôvodu, že neboli nájdené v jeho prevádzkových priestoroch).

Správny súd dôvodne dospel k záveru, že zistenie spotrebiteľských balení liehu u sťažovateľa bolo nepochybne preukázané, s čím sa kasačný súd stotožňuje, a preto bola voči sťažovateľovi správne vyvozená zodpovednosť za správne delikty.

45. Sťažovateľ ďalej v kasačnej sťažnosti namietal, že správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, tým, že nebol vykonaný dôkaz predložený na pojednávaní (náčrt pôdorysu miestností). Aj keď kasačný súd nachádza v konaní správneho súdu pochybenie v tom, že v zápisnici o pojednávaní nie je zmienka, ako správny súd tento dôkaz vykonal a ako sa s ním vysporiadal, túto skutočnosť nepovažuje v prejednávacom prípade za tak závažný nesprávny procesný postup, ktorým by došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces. Nejde totiž o dôkaz rozhodujúci, pretože sťažovateľom vypracovaný náčrt predložený na súdnom pojednávaní má s ohľadom na ostatné zistenia prakticky nulovú dôkaznú hodnotu a skutočnosti z neho vyplývajúce neodporujú záverom správneho súdu. Preto ani tento dôvod kasačnej sťažnosti nepovažuje kasačný súd za opodstatnený.

46. Porušenie práva na spravodlivý proces, teda naplnenie kasačného dôvodu v zmysle ustanovenia § 440 písm. f) S.s.p., nie je možné konštatovať pri každom nesprávnom procesnom postupe správneho súdu znemožňujúcim uskutočnenie určitého procesného práva účastníka, ale zásah do procesného práva musí dosahovať ústavnoprávnu intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. To platí aj pre nedostatky odôvodnenia, ktoré musia byť natoľko zásadné, že z odôvodnenia nie je možné vyvodiť skutkový a právny základ rozhodnutia správneho súdu.

47. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa porušenia práva na spravodlivý proces kasačný súd dodáva, že správny súd sa v odôvodnení rozsudku dostatočne zaoberal pre konanie relevantnými námietkami, argumentmi a dôkazmi, a preto nemožno rozhodnutie, v ktorom správny súd nedal odpoveď na úplne všetky sťažovateľom nastolené otázky, bez ďalšieho považovať za arbitrárne, nedostatočne odôvodnené či nezákonné.

V tejto súvislosti Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že

z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08, III. ÚS 465/2016).

48. Najvyšší súd má na základe vyššie uvedených záverov za preukázané, že správny súd postupoval správne, keď žalobu zamietol. Napadnuté rozhodnutie žalovaného má všetky zákonom predpísané formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia, pričom vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý je logicky vyhodnotený a v súlade so zákonom riadne právne posúdený. Uvedené možno konštatovať aj o rozhodnutí správneho súdu, ktoré spĺňa atribúty rozhodnutia zaručujúceho právo na spravodlivý proces a v konaní sa rozhodovaní správneho súdu nebolo zistené porušenie zákona (§ 440 S.s.p.). Kasačný súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými v predchádzajúcich konaniach o tom, že sťažovateľ sa dopustil správnych deliktov.

49. Pre úplnosť považuje kasačný súd za potrebné uviesť, že kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne nové skutočnosti, právne významné pre uvedené konanie, ktorými by sa správny súd v rámci svojho konania nezaoberal. Nakoľko námietky sťažovateľa uplatnené v kasačnej sťažnosti nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku správneho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol. Podľa § 461 S.s.p. kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

50. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky § 167 ods. 1 S. s. p.). Žalovanému náhrada trov taktiež nebola priznaná, lebo to za zistených okolností nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.). Podľa § 467 ods. 1 S.s.p. ustanovenia o trovách konania sa primerane použijú na kasačné konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).